Dan-Marius Sabău
Jaf armat

- Mîinile deasupra capului şi banii pe masă!

M-am uitat la individul ce tocmai năvălise în magazinul nostru alimentar şi agita spre noi un pistol, o armă lans-proiectil, şi m-a pufnit rîsul. Nu ştiu dacă din cauza cuvintelor sale sau a chestiei pe care o ținea în mînă, dar aproape am început să rîde în hohote. M-am uitat la soțul meu, şi el era la fel de bine dispus.

Individul părea cam prostovan, după față şi gesturi. Cu siguranță inconştient: nimeni cîte de cîte de inteligent nu ar amenința un Farat, chiar şi cu o armă de jucărie ca a lui. Avea însă o scuză: o condiție a vacanței de doi ani locali pe această planetă, pămînt, este deghizarea în oameni.

Omul se impacientă şi împuşcă televizorul pe care îla aveam pornit pe tejghea, repetîndu-şi cererea, moment în care puținii clienți pe care-i aveam la acea oră teîrzie a serii au început să țipe şi să se agite speriați, înghesuiți în partea din spate a magazinului. Trecuseră numai cîteva secunde de la apariția intrusului, şi nici eu şi nici soțul meu nu eram siguri ce să facem. Vacanța era de-abia la început, au trecut numai cîteva luni de cînd eram aici, însă nici unul dintre noi nu puteam lăsa o asemenea amenințare să treacă fără să reacționăm în consecință. Era ceva ce ținea de educația noastră, tocmai acel lucru de care vroiam să scăpăm o vreme. Şi ni se spusese că pămîntul era o planetă atîte de liniştită!

Totul sa-a petrecut foarte repede: văzînd că nici unul dintre noi nu reacționăm pentru a-i îndeplini cererea şi îla priveam zîmbind uşor ironic, tipul a început să fluture pistolul în direcția soțului meu şi a făcut un pas încercînd să ajungă în spatele tejghelei.

- Pleacă de acolo! strigă el încercînd să-la îndepărteze de aparatul de păstrat banii.

A fost însă ultima sa acțiune: în jurul lui sa-a strînit un curent de aer care la-a transformat într-un norişor de țesuturi şi picături dispersate de saînge, asta au văzut ceilalți umani, care au plutit cîteva secunde în aer

căzînd încetişor spre sol. Odată început masacrul, nu am avut nici eu de ales: am revenit la forma originală a speciei noastre şi i-am atacat pe clienții din magazin. Nu puteam lăsa în urmă martori ai acestei intervenții neautorizate, oricîte de mult m-a îndurerat asta: pe doi dintre clienți îi consideram prieteni buni, veneau aproape zilnic pe la noi.

- Încă o vacanță ruinată, am remarcat eu după ce sa-a terminat totul.

Furioasă şi necăjită am strivit în pumn un pachet de cartofi prăjiți şi la-am trîntit de podea.

- N-avem ce face, draga mea, îmi spuse soțul meu susținîndu-mi privirea acuzatoare cu toți cei patru ochi din față. Du-te şi fă bagajele. peînă atunci voi face plîngere la Transporturile Interstelare pentru asigurarea planetei necorespunzătoare pentru vacanță.

- Nu e vina lor.

- Nici a noastră, nu suntem decît soldați în vacanță. Avem aceleaşi drepturi ca restul.

5 septembrie 2004